

Hősök napja

(Szösszenet)

Hivatalosságok megkoszorúzták a Hősök napján a két világháborús emléket városainkban. Egy 16000 fős városkában köznapi szereplő, városi polgár csak kettő volt jelen. Egy idős történelemtanár, és a város egy (dísz)polgára, akinek nagyapja az első, édesapja a második világháborúban veszett oda.

Nem csoda, hogy az esemény nem mozgatja meg a város lakóit. Bár, végső soron szomorú... Hiszen kétségkívül, vannak, akik még az adott időpontban munkájukat végzik; de végül is nem ezért nem jön el a többi lakos; akinek bőven lenne rá ideje. Részben, mert már idős, mozgásképtelen. De a legnagyobb baj, hogy nem érzi a személyes jelenlét fontosságát. A nagyobb állami ünnepekre még összegyűlik a színházteremben pár ember, mert ilyenkor vannak a kitüntetések, no, meg a fiatalok szerepelnek – s arra legalább a rokonság eljön.

„Ha ketten-hárman összejönnek, ott vagyok közöttetek” – mondja a Biblia szerint Jézus. Sokan az egyházi szertartásokat is csak a TV képernyőjén követik – ha követik... Pedig valami csodálatos a közösség ereje! Valóban, mintha velük lenne a Jóisten, vagy az ősök szelleme. Ezt nem lehet a karosszékből nézett programokkal pótolni. De nincs mit tenni, ha nincs meg az az éltető eszme, amely kicsi áldozat felvállalására, a kényelem elhagyására megmozdítana! Akkor csak üres ceremóniává válnak az ünnepek...

Hogyan lehet valamit e téren előre mozdítani? Hogy konkrét legyen: például, ezen ünnepségek alkalmával?

Jó egy szép versmondás, Gyóni Géza költeménye, mint ünnepi program. De megtapasztalhatja mindenki, milyen ereje van a zenének, éneknek. Az ország – s városunk is – gazdag zenei kincsekben.javaslom, iskolások énekeljék el valamelyik népdallá vált katona nótánkat a szobroknál. Hátha legalább a szüleik, nagyszüleik eljönnének akkor...

Lehet az is, hogy egy szép katonadalt eljátszanak egy eszközről; bár a legjobb lenne, ha valaki szépen elénekelné... Vannak jó hangú énekeseink. Megindítaná ez az embereket. („Kimentem a doberdói harctérre...” „Kárpátokban megfűjták a trombitát...”)

Pusztán formális ünnepségek nem elegendőek ahhoz, hogy az emlékezést élővé tegyék. Különösen fontos lenne a fiatalok bevonása, itt is. Érdemes még egy kis további szervezési erőfeszítést tenni. Így talán lenne valami hatása a megemlékezéseknek.

Botos Katalin

Csongrád, 2025 május